

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets formål

Formålet med lovforslaget er at styrke tilsynsmyndighedernes mulighed for at varetage patientsikkerheden ved i videre omfang og på et tidligere tidspunkt end efter de gældende regler om fratagelse af autorisation i centralstyrelseslovens § 5 at kunne gribe ind over for uforsvarlig virksomhed fra den enkelte sundhedspersons side. Dette kan dels vedrøre sundhedspersonens faglige kompetence, dels vedrøre forhold vedrørende sundhedspersonens generelle egnethed (sygdom eller misbrug), som er af betydning for den faglige virksomhed, de pågældende udøver. Samtidig fastsættes regler om, at tilsynsmyndighederne kan afkræve de pågældende sundhedspersoner oplysninger til brug for tilsynet.

2. Gældende lovgivning

2.1. Sundhedsstyrelsens tilsyn efter centralstyrelseslovens § 4.

I henhold til centralstyrelseslovens § 4 fører Sundhedsstyrelsen tilsyn med den sundhedsfaglige virksomhed, der udføres af alle personer inden for sundhedsvæsenet. Tilsynet retter sig dels mod autoriserede sundhedspersoner, dels mod fagligt uddannede sundhedspersoner, der ikke er autoriseret, f.eks. social- og sundhedsassistenter, sygehjælpere, plejehjemsassistenter m.fl. Sundhedsstyrelsens tilsyn vil typisk omfatte undersøgelse og vurdering af en sundhedspersons faglige virksomhed i forbindelse med en given patientbehandling, undersøgelse m.v.

En tilsynssag efter § 4 bliver typisk indledt i forbindelse med enten indberetning fra sygehusmyndighederne om en given faglig behandling, på Sundhedsstyrelsens eget initiativ eller via indberetning fra embedslægeinstitutionerne. Sundhedsstyrelsen anmoder til brug ved sagen - via embedslægeinstitutionerne - de pågældende sundhedspersoner om oplysninger til belysning af den konkrete sag om vedkommendes faglige virksomhed. Efter de enkelte særlove om auto-

riserede sundhedspersoner, f.eks. lægelovens § 17, kan Sundhedsstyrelsen afkræve sundhedspersonerne de for tilsynets gennemførelse nødvendige oplysninger. Oplysningspligten i de enkelte særlove er imidlertid ikke sanktioneret, hvorfor styrelsen ikke kan foretage videre, såfremt sundhedspersonen afviser at bidrage til sagens oplysning.

Sagen kan resultere i, at Sundhedsstyrelsen enten vurderer, at der ikke er grundlag for at foretage videre i sagen, oversender sagen til Sundhedsvæsenets Patientklagenævn med indstilling om, at der udtales kritik i et enkeltstående tilfælde af kritisabel virksomhed, eller at sagen videresendes til anklagemyndigheden med henblik på vurdering af spørgsmålet om eventuel tiltalerejsning for overtrædelse af autorisationslovgivningen, borgerlig straffelov m.v. med straf af bøde, hæfte eller fængsel.

2.2. Fratagelse og generhvervelse af sundhedspersoners autorisation.

Fratagelse og generhvervelse af sundhedspersoners autorisation sker efter reglerne i centralstyrelseslovens kapitel 2. Herudover kan en sundhedspersons autorisation frakendes som led i en dom for et strafbart forhold i henhold til straffelovens §§ 78-79. Tilbagegivelsen sker administrativt eller ved domstolene.

Endvidere kan en sundhedsperson efter de enkelte autorisationslove frivilligt fraskrive sig sin autorisation for en tid eller indtil videre.

Autorisationsordningerne er en afgørende forudsætning for sundhedsmyndighedernes tilsyn med de enkelte sundhedspersoners virksomhed. Baggrunden for at autorisere en gruppe af sundhedspersoner er navnlig, at den virksomhed, der udøves af de pågældende sundhedspersoner er af en sådan indgribende og risikobetonet beskaffenhed, at det er påkrævet, at sundhedspersonernes uddannelsesmæssige baggrund og fortsatte faglige virke er underlagt sundhedsmyndighedernes tilsyn. Ved udstedelse af autorisation til udvalgte grupper af sundhedspersoner er det udtryk for, at sundhedspersonerne besidder en vis faglig standard, ligesom der hos patienterne er en berettiget for-